

къ де-Прерадовичъ отъ ген. Столѣтова отъ Шибка.» Ор-
 деца влѣзе въ съседната стая. Говора утихна. «Заповѣ-
 » покани ординареца. Влизамъ и виждамъ цѣлъ арео-
 знаменитости о.ъ генералния щабъ. Освѣтъ ген. Радец-
 бѣха: началника на щаба му полковникъ Димитровскій,
 ника на дивизията генералъ Драгомировъ, още двама
 неизвѣстни полковници и най послѣ старитѣ ми позна-
 генералъ Раухъ и полковникъ Б. Прѣдставихъ се на кор-
 ия командиръ. Той ме покани да сѣднѣхъ: «Е, какво има
 въ васъ?» азъ наченахъ да излагамъ цѣльта на моята
 вдировка, като свършихъ съ думитѣ: «ген. Столѣтовъ
 ра за невъзможно да се удържи Шибка съ войскитѣ,
 о сѣ въ негово распорѣждане, ако би дѣйствително и
 озно да ни нападне неприятеля, а особено е необходимо
 е усили дѣсното крило, като се завземе Лисата височина!»
 отговоръ на моя докладъ ген. Радецки заяви, че въ не-
 то распорѣждане нѣма войска, съ която би той можалъ
 поддържи ген. Столѣтова.

— Азъ въ Търново нѣмамъ нито единъ полкъ въ пѣ-
 зборъ.

— На ген. Столѣтова и баталионъ нетрѣбва да се да-
 — намѣси се ген. Драгомировъ. — За насъ работата
 Османъ пазарския пѣтъ е много по важна.

— Пѣкъ най послѣ вий още не сте нападнати, а че
 е би и съвсѣмъ да не ви нападатъ! — прибави Радецки.

— И при това такава недостѣпна позиция! — про-
 е отъ дѣсната страна Б.

Съ една дума претърпѣхъ пълно fiasco, станахъ да се
 шавамъ. Ген. Радецки ми протѣгна ржката си. А когато
 бзохъ въ другата стая, настигна ме ген. Драгомировъ и
 попита:

— Вашия прѣкоръ де Прерадовичъ ли е, полковникъ? —

— Точно така, ваше превъсходителство. —

Твърдѣ ми е драго да се запозная съ васъ! каза Дра-
 говъ и си подаде ржката.

Каква бѣше подбуждаелната причина на това, незная.
 ковникъ Б. ме стигна на стѣлбата.